

T.J. Lex

HRIESNE
klamstvo

MARENČIN PT

T. J. Lex

HRIEŠNE
klamstvo

MARENČIN PT

Mená a postavy v tejto knihe sú vymyslené, akákoľvek podobnosť s reálnymi osobami je náhodná.

© T. J. Lex, 2023

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2023

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

1023. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1177-8 (viaz.)

ISBN 978-80-569-1178-5 (ePDF)

ISBN 978-80-569-1179-2 (ePub)

Začiatok od konca: Žena o

Zvuk môjho dychu v pravidelných intervaloch pretínal hluk klimatizácie. Uložili ma na posteľ, ktorá páchla nemocnicou. Ledva som držala otvorené oči. Než som zaspala, spomenula som si na mŕtvolu v našej žumpe.

Zdalo sa mi, že neprešla ani sekunda, keď som zastenala a pridusene zakričala. No ten zvuk bol príliš slabý, možno sa mi to len zdalo, akoby mi ústa zakryli lepiacou páskou. Po lícach mi stekali slzy. Na mne už nezáležalo. Maskara ma štípala v očiach, no nevedela som, ako si ju mám zotrieť. Veď som ani nebola namaľovaná, plakala som iba v zlom sne, v ktorom nebolo moje minulé ani budúce ja. Iba to terajšie, také nemé a ľahostajné. Uspali mi telo, no myseľ fungovala ďalej.

Pod zavretými viečkami som upierala pohľad na jediné záchytné body v čierňave. Štyri červené čísla a jedna dvojbodka. Koniec noci alebo začiatok rána?

Ovládol ma strach. Nemala som klamať. Čas plynul ďalej aj bezo mňa, no ja som sa zasekla na nule. Na tomto tvrdom lôžku dovŕšia niečo hrozné, čo začalo mojím narodením. Ak by som vyviazla živá, začnem žiť nanovo. Samozrejme, za

predpokladu, že prežijem toto rezanie, zašívanie a prebúdzanie.

Zrazu sa otvorili dvere. Zjavil sa v nich muž, ako prízrak olemovaný bielou aurou. Neónové osvetlenie ma natoľko oslepovalo, že jeho tvár i mohutné telo boli zliate do jednej neidentifikovateľnej machule. Vošiel dnu a zatvoril za sebou. Opäť relatívna tma a pohľad na červené čísla.

Neprehovoril, tak som i ja mlčala. Jeho sebaisté kroky sa niesli priestorom, ktorý zjavne veľmi dobre poznal. Pohyboval sa s istotou slepca a pravidelnosť jeho pohybov pripomínala vojenský pochod.

Kroky ustali.

Krvavočervené čísla zmizli.

Ťažká, tmavá, mrazivá noc, noc bez jedinej hviezdy, sa zrútila na moju dušu.

Vzoprela som sa celým telom, teda aspoň som chcela, dúfala v to. Postel' zakvílila a ten nárek znel príliš ľudsky, príliš živo. No ja som sa v skutočnosti nepohla.

„Čo si mi to urobila?“ zašepkal mi do ucha.

Buď ticho, chcela som povedať, ale nepovedala, lebo moje telo bolo paralyzované.

Nie! Ty si minulosť, si mŕtvy, kričala som v duchu.

„Onedlho budeš aj ty,“ jeho hlas znel silne a zvo-

nivo. Nemilosrdne sa mi zarezával do mozgu. Rozlieval sa mi v hlave ako med. Taký sladký, taký lahodný, zaliečavý. Ak by som sa neocitla v tejto desivej situácii, namýšľala by som si, že je takmer upokojujúci.

„Bojíš sa? Zdá sa ti, že si bezmocná?“ pohladil ma jemne po vlasoch. Presne tieto otázky sa ma pýtal každú noc po chladnokrvnej vražde.

„Odpovedz, sme tu len my dvaja.“

Upokojujúco mi stisol dlhými hrubými prstami rameno. Uvedomila som si jeho veľkosť. Onemela som. Ten dotyk sa mi zdal až príliš reálny.

Začula som šuchotavý zvuk sprevádzaný pri-duseným plačom, ktorý mi drásal nervy.

„Už máte po operácii. Odveziem vás na izbu. Doriti aj s výtahmi.“

Pomaly som roztvorila oči a s tlčúcim srdcom zaostrila na červené čísla. „Nula,“ zašepkala som a môj výrok bol sprevádzaný hlasným vrčaním.

Ležala som na posteli, oveľa mäkšej, aká bola tá pred chvíľou. Sanitár držal kovový rám postele a druhou rukou zúrivo ťukal do jedného z tlačidiel výtahu. Pootočila som hlavu. Na ďalšej posteli ležala starénka. To ona plakala a vrčala. Evidentne mala bolesti.

„Už som mala byť na druhom brehu,“ zachri-pela a dívala sa mi do očí. „No smrť si ma nechce zobrať.“

Bola som taká zahanbená, až som privrela oči a tvárila som sa, že spím.

„Mám niekomu odovzdať odkaz?“ spýtala sa starenka. „Tam hore,“ dodala.

„Za mňa nemusíte,“ ozval sa sanitár. „Raz určite umriem pri čakaní na výťah a ten štipľavý odkaz odovzdám osobne.“

„Ani za mňa netreba,“ ozval sa druhý sanitár. „Takže sa nikam neponáhľajte.“

Zdvihla som viečka. Babka ma prebodávala pohľadom, čakala na moju odpoveď. V jej očiach sa zračil zvláštny lesk, akoby aj ona poznala pravdu. Žeby mali ľudia krátko pred smrťou schopnosť odrazu uvidieť všetky hriešne klamstvá?

Bláznivá starena, myslí si, že dokáže mŕtvotám odovzdávať správy. „K tým, ku ktorým sa má odkaz dostať, sa aj dostane,“ vyšla zo mňa chrapľavá veta.

„Ako si prajete,“ zašepkala roztrasene, zavrela oči a znehybnela.

Srdce sa mi rozťahlo ako žuvačka. „Povedzte mu, že ma to mrzí,“ vyhrkla som.

Jeden zo sanitárov si odkašľal a druhý sa takmer rozosmial.

Dvere výťahu sa otvorili. „Len pokoj, neumrela, iba zaspala,“ povedal sanitár a lôžko posúval do výťahu.

Ležala som na bielom hodvábe, teda aspoň tak som si to predstavovala, spranú nemocničnú plachtu som mohla len ťažko považovať za niečo luxusné. Snažila som sa zahnať triašku, no mozog nebol schopný spracovať moje želania. Telo si robilo, čo chcelo. Šialená únava až príliš dôverne pripomínala chorobný stav. To moju situáciu neľahčovalo. Zlyhala som.

Navyše sestrička, ktorá mala dnes službu, sa často promenádovala po chodbe, zakaždým len tak z dlhej chvíle pootvorila dvere a vzápätí ich z celej sily zabuchla. Nie kvôli tomu, že by sa pomýlila alebo bola starostlivá.

Manželke mediálne známeho vraha, ktorá sa ocitla na ich oddelení, nedopriala pokojný spánok!

Kontrolovala môj zdravotný stav? Nie! Iba čo mi dopomohla k vystupňovaniu bolesti hlavy.

Chcela ma udržať v bdelom zničujúcom stave. O to jej išlo!

I teraz som vnímala, ako ma osvetľovalo čoraz viac neónového svetla z chodby. Tentoraz dvere roztvorila dokorán. Počula som, ako sa zakrádala. Nie však potichu. Našľapovala na linoleum tak, že podrážky bielych šľapiek pri každom kroku vrz-

gali. Kvík. Kvík. Ten zvuk pripomínal reč hladného prasiatka.

Len si zožer bezmocnosť, ja ju nechcem!

Cítila som, ako ma sleduje, no tvárila som sa, že spím. Zimomriavky mi postavili chĺpky na rukách. Opatrne som sa nadýchla, pokojne, ako spiaci človek. Sestričku lemoval sterilný zápach spojený s vôňou deodorantu, ktorý ani náhodou nezastieral pach potu, lebo hygiena sa zjavne nevenovala ani zďaleka tak, ako by sa patrilo.

„Zobudte sa!“ vyplula zo seba rozkaz. Ovanul ma jej cibul'ovo-majonézový dych, ktorý nenechával priestor na pochybnosti o tom, že na večeru mala parížák z bufetu. Nevoľnosť postupne ovládla môj žalúdok a stúpala mi do pažeráka.

„Ester,“ vyslovila jedovato a zatriasla mnou. Akým právom ma takto oslovila?

Pootvorila som jedno oko a takmer ihneď som zbadala povestné hviezdičky. Hlava sa mi nekontrolovateľne krútila. *Neprijemná ženská!* takmer som to vykrikla nahlas, no zdržala som sa, nemala som chuť na rozbroje. Nie keď ma tak šialene bolela hlava. Chytila som sa čela, viečka mi opäť klesli. Mala som horúčku. Celkom určite. Po operácii to je asi bežná reakcia, alebo nie?

„Tak zobudíte sa?“ Jej biele šlapky už nekvíkali, no ten zvuk sa zdal ešte príjemný, to z jej hlasu

mi išla hlava prasknúť. „Chcú s vami hovoriť. Ne-
tvár sa, že spíš, ty herečka,“ zašepkala.

Sadla som si na rozheganú posteľ, najmä aby
som sa vyhla ďalšiemu fyzickému kontaktu s jej
mäsitými prstami. „Som hore,“ zašepkala som
a vzápätí privrela oči. Nepáčilo sa mi, aká som
otápená. Prialo by som si klesnúť späť na nepo-
hodlnú posteľ a zdriemnuť si aspoň ďalšiu pol-
hodinu. V hĺbke duše som si nechcela pripustiť
to odporné dejá vu. Tie výsluchy, keď sa Dušan
priznal... nebolo ich dosť? *Kde ste boli v tom čase?*
V akom vzťahu ste boli k zavraždenému? Bol to naozaj
len váš zamestnanec? Bola to nočná mora. Klam-
stvá, ktoré som len prednedávnom vyslovovala
s takou ľahkosťou, ma teraz vrhali do temnoty.
Prebudenie či skôr precitnutie, ktoré som teraz
potrebovala, však neprichádzalo.

„Počujete?“

„Sklapnite!“ zrúkla som vytrieštajúc na ňu oči,
až ma v nich nepříjemne rezalo.

Ohromene cúvla. „Čo si to...?“ začala, no vzá-
pätí si to rozmyslela. „Prišli ľudia z polície. Po-
trebujú s vami hovoriť,“ pokračovala s výčitkou
v hlase.

„Prosím?“ V danej chvíli som vytesňovala, čo mi
hovorila, a nechápavo som na ňu gánila. Zdržia-
vala som. Po chrbte mi stekal pot.

Stála tam a poklepkávala špičkou. Opovržlivo si ma premeriavala.

„Čo je, čo tak na mňa pozeráte? Potrebujem ísť na záchod,“ podarilo sa mi zo seba dostať. „A nepotrebujem pritom divákov.“

„Poviem im, že o päť minút prídete,“ odsekla a s kvíkaním vyplávala z izby. Zreteľne som začula jej hlas i barytón jedného z policajtov.

Postavila som sa na unavené nohy a pretierala si ospalé viečka. Z kovového stolíka na mňa civel plastový pohárik so studenou hnedou žbrndou z automatu, o ktorú som požiadala ráno jednu zo sestričiek. Priniesla mi ju pred koncom zmeny. Niekoľko hodín po operácii. Zadávala som sa na tekutinu. Neplávala v nej mucha. Aspoň že tak.

S odporom som si ju naliala do hrdla na jeden dúšok. Opierala som sa o rámy prázdnych postelí a prešla som pomaly k umývadlu. Zahľadela som sa do zrkadla, ktoré do miestnosti zavesili ako by naschvál.

Vyzerala som hrozne.

Bola som bledá, oči mi lemovali dve tmavé machule – kruhy pod očami z dlhodobého vyčerpania. Ktovie, či sa ich niekedy zbavím, či niekedy budem vyzerať viac živá ako mŕtva. Mŕtvi ma prenasledujú, to oni mi nedajú spať. V zrkadle, v pohári, v našej žumpe. Muž a mucha. Vidím ich všade.

Lenže teraz ma prebudila živá ženská a chvíľku som si predstavovala, že by som ju najradšej zhodila zo schodov, len aby som ju umlčala. Teraz sa mi väčšmi pozdávala samota. *Poondiata suka!* Uľavila som si aspoň v duchu.

Priložila som si ruku na čelo. Zdalo sa, že v tej chvíli horí. Ale reálne to nemohla byť pravda, mala som ľadové ruky. Možno ma skôr obliat strach. *Vzchop sa*, vravela som si v duchu.

Presunula som sa k dverám a oprela o vedľajšiu stenu. Sledovala som cez škáru dvoch vyšetrovateľov. Mladého i starého. Zhovárali sa so sestrou. Chlapi šepkali, no ona hovorila nahlas.

* * *

Beh mi vždy prevetral hlavu a odvial starosti. Mala som rada lúče slnka, ale i bozky vetra a neopovrhla som ani dažďovou očístou, či poriadnou šmyklavicou. Aj teraz by som privítala aspoň päť kilometrov. Myšlienky by mi vyfučali z hlavy, ostrý vietor by mi ovieval tvár. Zbožňovala som to, urobila by som pre beh čokoľvek, pre ten pocit, že patríť len sama sebe a nikomu inému. Pre klamlivý dojem, že sama rozhodujem, čo bude s mojím telom.

Ale ako ujsť z tohto väzenia so zoperovaným bruchom?

Vyčerpanie a hrozná depresia ma prenasledovali ako dobre platený, no nie celkom dôsledný vrah svoju korisť. Žijem, no nie je strach z večného ohrozenia a prenasledovania omnoho horší ako samotná smrť? Tú hroznú otázku mi votrel do duše pohľad na dvoch vyšetrovateľov. Mladého i starého.

Odvedú ma preč, pomyslela som si. Ako keď vystrihnete nakreslenú postavičku z bieleho papiera. Premietnete ju vo svetle lampy na stenu a odrazu narastie. Jej údy sú veľké a čierne. I hlava vystrihnutého tvora je čierna. A už si nikdy nebudete myslieť, že ten papier je len biely a že nemá temné stránky. Viete, že v ňom existuje niečo neuchopiteľné, no predsa len prítomné a večné vo svojej pravde. A je to väčšie ako vy sami. Podvedomie slúži ako premietajúca lampa, ktorá sa kedykoľvek zapne bez ohľadu na to, či si to niekto praje, a vy zrazu jasne vidíte odraz spomienok na duši a všetky zlé rozhodnutia.

Pamätala som si každú sekundu vraždy, ktorá sa stala v našom dome. Počula som ju i cítila. Pamätala som si let mäsiarky nad krvou pod nosom mŕtvolky a vnímala som i lahostajnosť, po chvíli strach. A toto všetko sa objavovalo i v mojich snoch.

Ja im už nedokážem klamať! Vedia pravdu? Ale aká je vôbec pravda?

Po chodbe sa k dvom policajtom a hlavnej sestre blížil lekár, ktorý mal službu.

Zastavil sa pri nich a ustarostene niečo hovoril. Dotkla som sa ihly, cez ktorú mi pred hodinou prúdili do žily antibiotiká, ale i oblbováky počas operácie. Trhla som ňou. Stenu postriekala krv ako trpká spomienka.

Pootvorila som dvere. „Prosím, pomôžte mi, zachytila som sa o...“ nedopovedala som.

Robustná sestra ma zakrvavenú uložila na najbližšiu posteľ. Doktor zavrel dvere, tak policajti prišli o možnosť vidieť dianie v izbe.

„Ako sa vám to len mohlo stať?“ neveriacky krútil hlavou lekár.

Otvorila som ústa a vzápätí ich zaklapla. Nemohla som mu povedať pravdu.

„Páni policajti počkajú, kým vás dám do poriadku,“ upozornila ma zlomyselne sestrička.

Takže už vedia, kto je vrah. A potom som omdlela.

Stred: Dievča

Babka sa k nám na moje desiate narodeniny dovalila aj so svojou zbierkou nemožných chlpatých klobúkov rôznych farieb. Skôr ako sa vyzula a sňala pastelovú pokrývku hlavy a k nej zladený kabát, obzerala si ma v predsieni bytu a ani vtedy nevynechala vetu o rozhodnutí, ktorá mala byť šepkaná, no nie natoľko, aby sme ju všetci nepočuli. Prirodzene som jej v tom čase nerozumela a jej hroznému klobúkovému vkusu tobôž nie.

„Rozhodli ste sa dobre,“ povedala rodičom.

Našťastie k nám chodievala v priemere trikrát do roka. Bývala na opačnom konci Slovenska a v tom čase, keď som bola decko, pracovala a nemohla si dovoliť časté návštevy. Chvalabohu. Moja skriňa by v opačnom prípade praskala vo švíkoch. Zakaždým mi priniesla prečačkané šaty, k nim, ako inak, klobúk zdobený kvetinkami vo farbách, ktoré som na klobúkoch jakživ nevidela.

Niežeby som nemala rada šaty, no tie načechrané akoby pospájané kusy viacfarebných záclon a vzorovaných obrusov mi neboli pochuti. Omnoho viac som uprednostňovala pohodlie teplákových súprav.

Chcela som však urobiť radosť ockovi, ktorý mi

vždy, keď som kvôli tej ženskej za chrbtom prekúpila oči, povedal: „No tak, šaty patria k pekným dievčatkám.“ S neskrývanou nevôľou som sa do nich vo svojej jedináčikovskej izbe navliekla. Otec ma vždy obmäkčil. Na hlavu mi narafičil i smiešny *kapišónik*, tak ho volala babka, určite nie ja, dlho som si myslela, že hovorí o nejakom psom plemene.

Pri pohľade na mňa sa snažil ocko v sebe dušiť smiech tak veľmi, že nakoniec padol na kolenná k mojej posteli a rozrehotal sa do môjho ručne háčkovaného vankúša, asi si viete predstaviť od koho.

Prikvitla som do obývačky v sprievode otca s očami ako angorák. Miestnosť voňala kávou, vanilkovými rožkami a páchla presladenou voňavkou. Starej mame dovolili, aby si ma znova a znova prezerala ako dáky výstavný kus či priam prízrak. A to ma neuveriteľne vytáčalo. Vari som neviemkoľký poondiaty div sveta?!

Skúmala ma. Spokojne vrtela hlavou, až pokým mi do rúk nedala zabalenú podlhovastú škatuľu. Ani som ju nemusela rozbaľiť, hneď som vedela, čo v nej je. Dočerta, už zasa!

„No tak! Rozbaľ to!“ posmeľovala ma mama, tvárila sa dychtivo, ale predpokladám, že najmä chcela mať tento rituál čím skôr za sebou.

Veľmi dobre som vedela, čo v tej škatuli je. Ďal-

šia barbie. Odhliadnuc od toho, že už som bola na ne veľká, nepatrili ani v minulosti medzi moje obľúbené hračky. Vošla do mňa zlosť, zatiaľ len taká vnútorná, no vedela som, že tá skutočná na povrch vypláva, keď tú blondavú vysmiatu krásku uvidím.

Roztrhala som papier.

Sadla som si k babke a položila si jej dar na kolená. Zo stola som si vzala nôž na koláč, ktorý bol celý zababraný od plnky z banánovej rolády a päťkrát som ju bodla. Do oboch očí a trikrát do srdca. Jej krv ma oprskala. Predtým, ako jej bezvládne telo padlo, som sa postavila. Skočila som a pristála na bábike. Ten zvuk bol praskavý a plastový. Dokonale deštruktívny.

Pousmiala som sa a precitla z príliš živého sna. Ešte stále som stála, no v ruke som nedržala nôž. Barbie, ktorú mi priniesla, som hodila o zem. S hlasným žuchnutím pristála v kúte obývačky. „Už ďalšiu nechcem! Nechcem!“ vrieskala som. Na svoju obranu musím povedať, že v tom čase sa u mňa začínala prejavovať puberta – zbohom zdvorilosť, vitaj vzbura a úprimnosť, s ktorými babka ešte nemala šancu prísť do styku, keďže naposledy prišla na návštevu pred pol rokom.

„Prečo si ju odhodila? Okamžite ju zdvihni!“ prikázala mi babka panovačne.

„Prečo asi?“ Niekedy v minulosti som počula